

בַּת לֵיטָא

את תסעי לליטא, ואנכי עוד אֶשְׁקָה
פה ימים וחדשים,
או אלף לבקש לי ארץ אחרת
נהלומות חדשים.
במזרח, יש אוקרים, שם פרחים הנהלומות
שטפחה נשמתי —
את תסעי לליטא ואנכי לארץ
הנהלומות, ילדתי.

II

את תסעי לליטא, והיה כי שנית
בקדמו פניך היצרות,
יגרות זו ליטא האוצרים כנגזים
כמים קדמונים נסתרות,
יצרות עתיקים, עבתיים, אפלים
ושתולים בצדי הדרךכים,

וכעזי ילדותך יעירו בלבבך
 געגזי זכרונות נשכחים, —
 אז דרשי בשלום יערות ליטא הברוכים
 לצמרתם התומכות בשחקים,
 ואמרי: הוא עוב גם אותי כמותכם
 נתועה ממקום למקום.

III

וביתה אל אמך תבאי, ויצאה
 לקראתך הזקנה החביבה,
 ותיכני קמטיה מפצעה בן־קנה:
 "הילדה כבר היתה לריבה".
 וברכני את בואך הכתלים הלבנים,
 הכתלים השחוחים, הכטים,
 ודברו לך שלום, ושלנה יביע
 קיר נופל, משקעים וקמטים.
 ובצל קורת אמך החמה, הטובה
 תרגיעי נשמתך צנפה —
 ה, אלו גם נפשי כנפשך בית אמא
 מצוא יכלה את אחרון חופה!

IV

ורחובות עיר ליטא פי תראי, קרחובות
 כם שחר ילדותי בליתי
 בערבי הקיץ ובקרי האביב
 עם רעי, בני גילי וביתי,

אֲזוֹ אֶמְרֵי לְרַחֲבוֹת בְּשִׁמְךָ כִּי לֹא עָמַם
 הַכָּרֶךְ עוֹד זְכוּנוֹת יְלֵדוֹתֵי,
 וּבְכֹל אֲשֶׁר אֵלֶיךָ וּבְכֹל אֲשֶׁר אֶסְבֹּל,
 הֵם עָמִי בְּנִדְוֵי וְעֲנוּתֵי.
 וְעוֹד תֹּאמְרֵי: לֹא אֵדַע אִם אוֹכֵל וְאֹשׁוֹב
 אֵלֶיָּהֶם בְּאֶחָד הַיָּמִים,
 כִּי בְחַל הַלֵּב גַּם בְּהִמַּיִת הַכְּרֻכִים,
 גַּם בְּדַמֵי גֵוָה עֲזוֹב וְשָׁמַם,
 כִּי צִיָּף הַלֵּב מִסְעָרוֹת בְּאֵין מַכְלִיֵּם
 וּלְזָרָא לֹא שְׁלֹת הַבְּצָה.
 לְהִיּוֹת עֵץ שְׂדֵה מְאֹוֵי הָאֶתְרוֹן,
 לְפָרוֹם וּלְהַעֲלֹת נֶצֶה.

וּלְנִעְרוֹת לֵיטָא הַתְּמוֹת תְּגִידֵי,
 כִּי אַחַת מֵהֵנָּה אֶתְבַּתֵּי,
 וְהִיא בְּלָה צַעַר וְסַפּוּגַת רֶךְ לֵיטָא,
 וְגַם אוֹתָהּ, הַגְּאֹנָה, עֲזוּבַתִּי;
 כִּי כִּלּוֹ כְּבָר יָמֵי בְּיָגוֹן הַקּוֹדֵר,
 זְמַנְתִּי וּמַה־לִּי נְחֻמָּה?
 לְמִזְרַח, לְחֹדֶשׁ עֲלוּמֵי וְלְפָרֶחַ
 עוֹרְגַת, נִכְסַפַת הַנְּשָׁמָה.

אֶת תְּסַעֵי לֵיטָא וְאֲנִי לְמִזְרַחִי -
 הֵי שְׁלוֹם אֶת, יְלֵדָה וְהָרָה.

יום יבא, מי ידע, וקצה גם בפשף
בארץ שכלה וקרנה,
אז עובי כמוני נוה אחים, קן הזרים,
אף שלות נוף ליטא, מי מנוחות,
ובואי אלי, קף אשלח מרחוק
נרועותי הרקבות, הפתוחות.
והיה האשר רק רענן, רק מלא,
וקצרה מאהבה הנשימה...
עתה סעי לשלום, אף תני לי לערבין
אשיקת פת ליטא תמימה.